

τήτεραις, καὶ τελειοποιεῖ τὰ μέρη μὲ τὴν ἐνότητά!—

Ἄγχαλὰ, ὥστόσο, κ' ὄλ' αὐτὰ ἤθελ' εἶναι ἀρκετὰ νὰ πλέξουνε τοῦ ποιητῆ τὸ στεφάνι τοῦ Ἀθανασίας, δὲν πρέπει, μολοντοῦτο, νὰ σιωπηθῇ,

Α. Πῶς εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸ τοῦ ποίημα, ἢ, καλλίτερα, κομμάτι ποιήματος, εὐρίσκεται τὸ ζήτημα τοῦ γλώσσας λυμένο τῶ ὄντι εὐτυχέστατα— ἐνῶ πότε βλέπεις ἐξευγενισμένη τὴ λέξι (π. χ. *νύκτα*, *βαμπάκι* κ.τ.λ.)— πότε θεμένη τὴν ἀρχαία ἀντι τῆς κοινῆς, (κατὰ τὸ ἀριστοτελικὸ *σιρῆ* καὶ *μὴ ταπεινὴν εἶναι*), ἀγχαλὰ καὶ μόνο σὰ μέρη ὅπου ἡ τέχνη τὸ ζητεῖ ἀπόλυτα, (ἰδοῦ, ἀφοῦ)— πότε μὲ χάρι ἀντεστραμμένη τὴ σύνταξι (ἔξ τοῦ *νεροῦ* κ' ἢ *σταλά*)— πάτε λέξεις ἀρχαίαις καὶ ἀσυνήθειαις ὅπου τωριναῖς δὲν ὑπάρχουνε, ἀγχαλὰ καὶ πάντα φερμέναις στὴν κατάληξι τῆς ἡμέρας (*αὐτοκλήταις*, *ἀντεπάρφε*),— πότε τὴν ἴδια λέξι μὲ πλέον παρὰ μία κατάληξι: (*ἀκόμη*, *ἀκόμα*, *σιήθη*, *σιήθηα*) κ.τ.λ.

Β'. Πῶς ἐνταυτῶ, αὐταῖς ἢ λίγαις στροφαῖς, ἀκόμη κ' ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἔποψι θεωρούμεναι, δὲν ἔχουνε τίμημα— ἐνῶ ἢ Ἀνάστασι— ποῦ γίνεται κ' ἀπὸ τ' ἄστρα— ἢ Ἡὸλη ποῦ σπάει— ἢ σκόρπιαις δάφναις— ἢ εἰκόνες— τ' ἀγιοκέρια— τὰ λαμπριάτικα βούχα (μάλιστα γιὰ παιδιὰ)— τὰ θυμιάματα— ἢ ἀράχλαις τοῦ νεκρῶνε καὶ τὰ βαμπάκια— ἢ σκηναῖς τοῦ Πάσχα στὴν ἐκκλησία, ὅλη φῶς τότε κ' ἀρμονία καὶ χαρὰ— ἢ τρομερὴ Δευτέρα Παρουσία— τὰ κολασμένα θύματα τοῦ ἁμαρτίας κ.τ.λ., ὄλ' αὐτὰ σὲ κάνουνε ν' ἀκοῦς ἐκεῖ μέσα τὴ θρησκεία σου, τὰ ἦθη σου, ταῖς χαραῖς σου, τοὺς φόβους σου, ταῖς πρόληψές σου, τὰ πάθη σου, μ' ἓνα λόγο, τὴν οὐσία τῆς ζωῆς σου σὲ τρόπο, ποῦ ἤθελ' εἶναι καθαυτὸ ἀδύνατο νὰ θεωρήσης ἀλλέως τέτοια ποίησι, παρὰ— σὰ μνημεῖο ἀτελεύτητο τοῦ καιροῦ σου.—

Γ'. Πῶς, τέλος πάντων, καὶ ἠθικῶς θεωρούμενη αὐτὴ ἡ ποίησις ἐμπνέει φρικτὴ ἀλλασμόνατη τοῦ κακοῦ— κ' εἶναι λοιπὸν

